

عنوان مقاله:

بررسی تاریخچه پیدایش تعزیه در ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم تربیتی و روانشناسی ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سید محمود مرتضوی هشتروندی - مدرس حوزه علمیه قم و دبیر علمی انجمن ارتباطات و تبلیغ

محمد هادی مهدی یار - دانش اموخته حوزه علمیه: کارشناس ارشد رشته ارتباطات علوم اجتماعی دانشکده دین و رسانه

خلاصه مقاله:

تعزیه به گونه ای نمایش مذهبی ایرانی اطلاق می شود که در آن مصایب وارد شده بر سید و سالار شهیدان و اهل بیت (علیهم السلام) و یاران مظلوم ایشان در صحرا ی نینوا، توسط عده ای اهل ذوق، در مجالس عزاداری آن امام همام، باز آفرینی می شود. تاریخ تعزیه در ایران، دارای فراز و نشیب ها و اوج و فرود های فراوانی بوده است. این هنر مذهبی به طور رسم ی از زمان آل بویه و به دستور معزالدوله احمد ابن بویه آغاز شد و در دوره های صفویه، افشاریه، زندیه، قاجار و فرودهای زیادی را تجربه نمود و در نهایت در عصر قاجاریه، به اوج خود رسید. این هنر و الهی مذهبی، پس از ناصریه، اهمیت خود را از دست داد. تا جایی که در دوره دیکتاتوری رضا شاه پهلوی به کلی ممنوع شد. هرچند در دوره محمد رضا شاه، تعزیه به شهرها ی بزرگ بازگشت، اما وجود سرگرمیهای جدید باعث شد که تعزیه هیچ گاه نتواند به جایگاه قبلی خود بازگردد. از آنجایی که انقلاب شکوهمند اسلام ی ایران دارای خاستگاه ی کاملاً دینی و الهی بود، انجام مناسک و آیین های مذهبی در ایران از جمله تعزیه، قطعاً مورد حمایت و توجه قرار گرفت. اما با وجود انواع و اقسام وسایل تبلیغاتی و سرگرمی مانند تیاتر، تلوزیون، سینما و امروزه رایانه و اینترنت، نمی توان از نسل امروز انتظار داشت که همان اقبالی را که مردم در زمان صفویه به تعزیه داشتند، از خود نشان دهند. سالها است که تعزیه فراتر از مرزها در محافل دانشگاهی و هنری مورد بررسی و تمجید قرار می گرفت و در نهایت در آبان ماه سال 1389 آیین مذهبی ایرانی تعزیه، به طور رسمی در سازمان جهانی یونسکو به نام کشور عزیزمان به ثبت رسید. امروزه بر ما است که با مطالعه بیشتر و دقیق تر در نمایش تعزیه، نکات مثبت و تاثیرگذار آن را استخراج کرده و در قالب هایی جدید و امروزی به کار بندیم.

کلمات کلیدی:

تعزیه؛ تاریخچه تعزیه؛ ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/783741>

